

CHLOE WALSH

Zachráň

6

YOLIO

CHLAPCI Z TOMMENKY #3

CHLOE WALSH

Zachrán
6

CHLAPCI Z TOMMENKY #3

Preložila Lucia Lukáčová

Chloe Walsh

SAVING 6

Copyright © 2023, 2024 by Chloe Walsh

Translation © 2025 by Lucia Lukáčová

Cover design by Brittany Vibbert/Sourcebooks

Cover images © Colormos/Getty Images, Evgeniia Siiankovskaia/Getty Images

Sprayed edges by Amber Hodgson from Bookish Signs & More

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0573-0

*Mojim deťom.
Tým narodeným, aj tým v nebi.*

Poznámka autorky

Zachráň 6 je tretia časť série *Chlapci z Tommenky* a prvá kniha o Joeym Lynchovi a Aoife Molloyovej. Jej záver je dramatický a končí sa v najnapínavejšom okamihu.

Niektoré scény deja môžu byť mimoriadne nepríjemné, preto nabádam čitateľa k obozretnosti. Pre svoj sexuálny obsah, vážne témy, traumatizujúce udalosti, násilie a vulgarizmy je kniha určená čitateľom od šestnásť rokov.

Tradičné číslovanie kapitol nahradili odseky, školské roky a dátumy, pomocou ktorých sa v knihe možno orientovať.

Dej sa odohráva na juhu Írska v rozmedzí rokov tisícdeväťsto-deväťdesiatdeväť až dvetisícštyri.

Srdečná vďaka za to, že ste sa vydali na toto dobrodružstvo so mnou.

S láskou

Chloe xxx

Predslov

Nikdy som nepoznala zmar, kým sa naše životy neprepojili a ne-
nechal ma nazrieť do toho svojho.

Nikdy som nepoznala démonov, kým som nestála vedľa neho
a nevidela, ako zápasí s hrôzostrašnými netvormi, akých by som
si v živote nevyfantazírovala.

Nikdy som nezažila, čo je to zlomené srdce, kým mi ho nedo-
ráňal tým, ako si sám ubližoval.

Nikdy som nepoznala bolesť, kým ma neopustil.

Nikdy som si nemohla byť istá.

Nikdy som...

PROLÓG

30. augusta 1999

Správne chytrácky

JOEY

„Stačí, keď nebudeš vyskakovať a budeš sa ovládať. Si bystrý chalan. Zvládneš to. Len si dávaj bacha na jazyk a nereaguj na kraviny. Mám ťa odprevadiť?“

„Zabudni, doriti.“

„Joey, to nič, že si nervózny.“

„Nie som nervózny.“

„To nič, že sa bojíš.“

„Vyzerám tak, že sa bojím?“ zavrčal som. Jeho ustavičná pozornosť mi už liezla na nervy. „Darren, nie som decko.“

„Viem,“ uznal môj starší brat, keď sme zamierili k Ballylagginskej komunitnej škole. Uplynulých šesť rokov meral tú cestu každý školský deň. Preňho sa stredná skončila, zatiaľ čo ja som v nej práve začínal.

„Len chcem, aby ti to dobre dopadlo.“

„Jasné,“ zakrochkal som. „Obaja vieme, že sa to nestane.“

„Joey, toto je tvoj nový začiatok,“ konštatoval. „Nech už sa na základke stalo hocičo, je to za tebou. Prúsery si sem so sebou neťahaj.“

„Nové začiatky neexistujú,“ zatiahol som. „Iba iné miesta a v nich rovnaké sračky.“

„Na takéto cynizmus si ešte primladý.“

„A ty zas primúdry, aby si mrhal časom aj energiou na hentie oduševnené reči,“ odvetil som na revanš. „Človeče, ja nie som Shannon. Nepotrebujem povzbudiť, ani chytiť za ruku.“

„Čo je na tom zlé, že ťa chcem odprevadiť do novej školy v tvoj prvý deň?“

„To si mohol urobiť aj doma,“ pripomenul som mu. „Nemusel si so mnou chodiť až sem. Nie som malý.“

„Si môj malý braček.“

„Darren, nikdy som nebol malé decko ani nič iné.“

„A vždy hrozne nafúkaný.“ Krútil hlavou a žalostne sa na mňa usmial. „No tak, možno som len s tebou chcel trochu pobudnúť.“

„Veď máme spoločnú izbu,“ chladne som ho odpálkoval a prehodil si tonu tehál v podobe svojho školského ruksaku z jedného pleca na druhé. „Trávime spolu dosť času.“

„Joey, milujem ťa,“ vyhrkol a úplne ma tým zaskočil. „Vieš to, pravda?“

„Miluješ ma?“ Zatackal som sa a otočil sa naňho. „Došlaka, čo sa ti porobilo?“

„Nič,“ odvetil dojatým, zatiahnutým hlasom. „Len... skrátka chcem, aby si to vedel.“

„Prečo?“ vyzvedal som. Jeho nečakané priznanie ma znervóznilo. Pripadalo mi nevhodné a dosť mimo. „Čo sa deje?“

„Nič.“ Usmial sa, vystrel ku mne ruku a postrapatil mi vlasy. „Nič sa nedeje, ty drbko. Len som ti to chcel povedať.“

„Fajn...“ Podozrievavo som si ho premeriaval a odhadoval som, či mu môžem veriť. „Ale keď čo len pomyslíš, že ma tu budeš teraz pred všetkými objímať, nakopem ťa do gúľ.“

„Začínaš mutovať.“ Zachechtal sa. „Môj mladší braček dospieva.“

„Nemusím mutovať, aby som ti nakopal riť,“ odsekol som celý naježený.

Prevrátil oči. „Jasné, sopliak.“

„Nosia tu všetky baby také krátke sukne?“ S vyvalenými očami som sledoval, ako sa na chodník pred nami z autobusu vyrojil krdel dievčat. „Darren, všetko odvolávam.“ Zaškeril som sa na brata. „Asi sa mi bude na strednej páčiť.“

„To si vyhod' z hlavy.“ Darren sa zachechtal a štuchol do mňa lakťom. „To sú maturantky. Ty si pre ne krpec, ôsmačik.“

„Už som ti vravel, že som nikdy nebol malé decko ani nič iné,“ odvrkol som a žmurkol naňho. Potom som sa znovu upriamril na ten parádny výhľad na obnažené nohy a pevné zadky.

„Nie si ešte primladý, aby si už pomýšľal na baby?“

„Mám trinásť.“

„Až v decembri.“

„Stavím sa, že si nevidel toľko ciciek čo ja.“

„Maminy sa nepočítajú.“

Zasmiali sme sa, čo spôsobilo, že niekoľko báb sa za nami otočilo.

„Panebože! Darren Lynch!“ zapišťala blondína. Potom sa na môjho brata srdečne usmiala a zamierila k nemu. „Čo tu robíš? Nezmaturoval si náhodou v júni na samé? Nejdeš si hádam zopakovať posledný ročník.“

„Nie, nijaké repete. Len odprevádzam mladšieho brata v jeho prvý školský deň,“ odvetil Darren. Krátko sa s blondínou objal, keď sa mu hodila okolo krku. „Mohol by som sa ťa spýtať na to isté. Prečo baba z Tommenky trpí navlečená v uniforme Ballylagginky?“

„No, ehm, prestúpila som sem. V Ballylagginskej komunitnej budem maturovať,“ odvetila plavovláska napätým tónom. „Je to, ehm, asi je to tak najlepšie vzhľadom na okolnosti, chápeš.“

„Hej.“ Brat prikývol a z jeho pohľadu sálal súcit, čo ma kurevsky miatlo. „Chápem.“

„Darren, tak ako to ide?“ Rýchlo zahovorila ten veľavýznamný pohľad, ktorý si vymieňali bohvieprečo, došľaka. Prevrátil som oči a potlačil nutkanie tyčkovať. „Od toho víkendu som ťa nevidela.“

„Som stále tu,“ odvetil a poškriabal sa na zátylku. „Riešim, chápeš?“

„Hej.“ Vymenili si ďalší veľavýznamný pohľad. „Chápem.“

„Ja nie.“ Rozhodol som sa, že im do toho vstúpim, veď prečo by som nemal? „Dopekla, nechceli by ste mi vysvetliť, o čom točíte?“

Môj brat si rezignovane vzdychol a vzápätí pristúpil k nášmu zoznámению. „Caoimhe, tento veľkohubý debil je môj mladší brat.“ Otočil sa ku mne a ukázal na blondínu. „Joey, toto je Caoimhe Youngová. Zo základky si ju asi nebudeš pamätať, to si bol ešte malý, no jej mladšia sestra sa kamaráti so Shannon.“

Jej modré oči sa mi zabodli do tváre a usmiala sa na mňa. „Takže ty si ďalší Lynch v poradí, há?“

„Zjavne hej.“ Nezúčastnene som mykol plecom a znova sa obrátil k Darrenovi. „Skončil si s tou exkurziou do minulosti alebo tu budem musieť trčať ešte ďalších desať minút?“

„Fíha, Darren,“ hlesla blondína so smiechom. „Tento tu ti nič nedaruje, pravda?“

„Mi hovor,“ odvetil brat a vzdychol si. „Caoimhe, rád som ťa videl.“

Schytil ma za zátylok, zvrtoľ nás od skupinky dievčat a zamierili sme po chodníku k budove školy. „Opatruj sa.“

„Aj ty, Darren,“ zakričala za nami. „Ozvi sa.“

„Ozvi sa?“ Zavrtel som hlavou a vytrhol sa mu zo zovretia. „Doparoma, čo to má znamenať?“

„Ktovie,“ zahuhlal Darren. „Vieš, aké sú baby.“

„Chrápal si s ňou?“

„Čože?“ Zastal a zvrtoľ ma k sebe, aby mi videl do očí. „Nechrápal som s ňou. Prečo sa to vôbec pýtaš.“

„Nemusíš na mňa hneď vyskakovať.“ Zasmial som sa a zo žartu ho strčil do hrudníka. „Viem, že už si nejaké baby mal.“

Darren si ťažko vzdychol. „Ale nie hentak.“

„No podľa mňa sa jej páčiš,“ nadhodil som a znova sa pohol. „Hádzala po tebe očami.“

„Čo robila?“ Darren sa zachechtal. „Ty si ale dilino.“

„Vážne.“ Rehotal som sa. „Divím sa, že neomdlela, keď ťa zbádala.“ Odkiaľľal som si, dlaň som si pricapil na čelo a napodobnil ju: „Och, Darren Lynch, si to ty, koho vidia moje oči? Utíš sa, moje nepokojné srdce!“

Brat sa rozosmial. „Ty krpateľ zasran.“

„A ty sa zase nezdáš,“ odsekol som a žmurkol naňho. Popritom som ho štuchol lakťom do rebier. „Striehnu tu okolo školy ešte nejaké ďalšie blondíny, čo by ti najradšej padli k nohám? Rád ti s nimi helfnem.“

„Vychladni,“ zahriakol ma a žalostne krútil hlavou. „Vážne, nie je to tak, ako to vyzerá. Sme len dobrí kamoši.“

„Darren, neboj. Viem, že si na chalanov. Len si ťa doberám...“

„Ježišikriste, Joey!“ zasipel Darren a schmatol ma za plece.

Vydesene sa poobzeral okolo nás, potom si odfúkol a precedil cez zuby: „Nie tak nahlas, dobre?“

„Prečo to robíš?“ vyzvedal som. Striasol som zo seba jeho ruku a dobrá nálada ma zaraz opustila. Začínalo to vo mne vriieť. „Prečo tajíš, kto si?“

Zavrtel hlavou a v jeho modrých očiach sa mihla bolesť. „Joey.“

„Nie, Darren, robíš blbosť,“ zatlačil som naňho a nemienil to nechať tak. „Nehanbím sa za teba a ani ty by si sa nemal hanbiť za seba.“

„Nehanbím sa za seba,“ potichu odvetil.

„No tak potom fajn,“ odštekol som. „Pretože sa nemáš za čo hanbiť, doriti. Ani náhodou.“

„No, ibaže náš otec si to nemyslí.“

„Jasné. Srať na fotra,“ odvrkol som. „To on by sa mal hanbiť za seba, nie ty.“

„Ale uvedomuješ si, že ešte pred šiestimi rokmi sa homosexuality v tejto krajine pokladala za trestný čin?“

„Pochopiteľne, a s ňou aj kondómy a antikoncepcia celkovo,“ zavrčal som. „Čo len dokazuje, že zákony sú nezmysel.“

„Joey...“

„Darren, táto krajina zaspala dobu, a ty to vieš,“ pripomenul som mu. „Jasné, zlepšilo sa to, no obaja vieme, že naše zákony sú postavené na základoch, ktoré súvisia väčšmi s náboženstvom ako so zdravým rozumom.“

„Joey, fakt sa o tom nechcem baviť.“

„No a ja nechcem, aby si chodil so stiahnutým chvostom, keď na to nemáš dôvod,“ namietol som. „Darren, sú to somariny. Každé jedno slovo, čo tomu chlapovi vyjde z úst, je totálna kravina. Nedovoľ, aby ti ničil život. Otec žije ešte v stredoveku, tak sa neopováž dopustiť, aby ťa tam stiahol so sebou.“

„Joey, čo mám podľa teba robiť?“ spýtal sa unavene. „Mám s ním zápasiť?“

Hej. „Zložil by si ho.“

„Ťažko,“ odvetil. „A pre každý nesúlad v živote sa predsa hneď neposekáme ako psy.“

„V našom živote áno,“ napálene som ho opravil. „Tak sa na tú ruvačku psychicky nastav, dopekla, a daj si záležať, nech si ten najväčší pes.“

„Ako ty, sopliak?“

„Asi nie som najväčší pes v súboji,“ zdráhavo som pripustil, „no tesáky mám vždy najostrejšie.“

„Ako sa hovorí: Nezáleží na veľkosti psa, ale na jeho bojovej náture?“

Prikývol som. „Teraz mi hovoríš z duše.“

Darren sa na mňa zvláštne pozrel. „Takže si myslíš, že žijeme vo svete, kde je človek človeku vlkom?“

„Darren, nemyslím si to. To je skrátka fakt.“

„Vieš,“ ozval sa v melancholickom zadumaní, „len premýšľam, či tá tá tvoja nátura spasí, alebo zahubí.“

„Beriem jedno aj druhé,“ odvetil som a mykol plecom. „Pretože už to ani nemôžem mať väčšmi na háku.“

„Somarina,“ namietol. „Nemáš to na háku.“

„Ale mám.“ Sucho som sa zachechtal. „Fakticky.“

„Joey, nesmieš to mať na háku.“

„Ale veď nemám,“ zahundral som. „Záleží mi na tebe, na Shannon aj na Tadhgovi s Olliem...“

„Joey, musí ti začať záležať na sebe.“

„A kurva.“

Prudko som zastal, len čo som zbadal vysokú blondínu s anjelskou tvárou, čo sedela na opornom múriku pri vstupe do budovy školy.

„Čo sa deje?“ zisťoval Darren a obzeral sa naokolo. „Kde horí?“

Pohľad na ňu ma načisto pripravil o rozum a na ďalší rozhovor s bratom som už ani nepomyslel. Ukázal som na dievča, ktorému sa vánok hral s plavými vlasmi okolo tváre.

„Tú nepoznám,“ poznamenal brat. „Asi práve nastúpila.“

Moje oči čosi také jakživ nevideli. Díval som sa, ako cmúla lízanku Chupa Chups a dlhé nohy jej visia z múrika. Chalana, ktorý sa jej prihováral, mala totálne v paži.

„Kristepane.“ Vydýchol som. „Je mi fuk, či si, alebo nie si gej. Musíš uznať, že takú raketu si v živote nevidel.“ Potom sa pozre-

la na mňa. Len čo sa nám stretli pohľady, hrudník mi zachvátila páľava.

No doriti.

Očakával som, že sa zapýri a pozrie do zeme. Figu. Len naklonila hlavu nabok a obzerala si ma asi tak, ako som sa na ňu stopercentne díval ja. Vytiahla obočie, pomaly si vybrala lízanku z úst a zvedavo na mňa civela.

Spýtavo som pozrel na tmavovlasého chalana, ktorý sa ešte vždy márne usiloval o jej pozornosť. Potom som znovu uprel pohľad na ňu. Vyzývavo zdvihla bradu a v jej očiach som čítal: Na čo čakáš?

A kurva.

Na čo som čakal?

„Spamätaj sa, braček,“ bavil sa na mne Darren, kým ma nasilu vliekol po chodníku k budove školy, preč od blondíny. „Je rozkošná, ale nenamotávaj sa na ňu. V tvojom ročníku bude ďalších päťdesiat hentakých kostí, spoľahni sa.“

Pochybujem.

„Nechcem ďalších päťdesiat báb,“ odsekol som a otočil sa za ňou. Ešte vždy sa na mňa dívala. „Chcem iba hentú.“

„Bože, byť tak znova v tvojom veku,“ smial sa Darren a ťahal ma preč, kým nám nezmizla z dohľadu. „Keď som ťa za tvoj krátky život fakt nič nenaučil, tak si zapamätaj aspoň toto: Drž svoj hnev na uzde, maj nos strčený v knihách, sed' na zadku, netúlaj sa po uliciach a ruky preč od hentakých báb.“

„Hentakých?“

„Takých, čo po sebe nechávajú zlomené srdcia.“

„Takže inými slovami, mám celú strednú prežiť ako mních,“ ponosoval som sa. Vyslobodil som sa mu zo zovretia, keď sme došli pred budovu školy. „Kam sa mám ísť zaňho zapísať?“

„No tak, sám som sa tým riadil,“ chechtal sa brat a zjavne sa dobre bavil, ako ma znechutil. „Fungovalo mi to skvele.“

„Pretože si zasraný suchár,“ odvrkol som. „Vážne, Darren. Čudujem sa, ako vôbec môžeme byť súrodenci.“

„Vidíš, a sme,“ pripomenul mi a potom si ma pritúlil v objatí. „Vždy budem tvoj brat, nech sa stane hocičo, jasné? To si zapamätaj.“

„Čo som ti vravel?!“ zasipel som. Rýchlo som sa mu vyšmykol, než ma niekto uvidí, ako sa zo všetkých ľudí na svete moj- kám akurát s bratom. „Nemal by som zostať len pri vyhrážkach, ale fakticky ťa za to nakopať do vajec.“

„Dávaj na seba pozor,“ vyslovil dojatým hlasom a hľadel na mňa, ako ho prebodávam zúrivým pohľadom. „Mám ťa rád.“

„Kriste, daj si pohov s tými zasranými vyznaniami,“ odvrkol som. Bolo mi to hrozne nepríjemné. „Kretén, práve som nastúpil na strednú, nevyprevádzaš ma na vojnu.“

Meravo prikývol. „Veď hej.“

Totálne ma rozhodil. Ostražito som si ho obzeral, potom som zavrtil hlavou a zamieril k hlavnému vchodu.

Stoj.

Nikam nechod’.

Niečo tu nehra’.

Otoč sa.

Toto je celé zle.

„Darren?“ Váhavo som zastal. Keď som sa za ním otočil, už odchádzal. „Po škole sa vidíme, okej?“

Neodpovedal.

„Darren?“

Ani sa za mnou neobzrel.

„Darren?“

Len si nasadil kapucňu na hlavu a vzdal’oval sa mi.

„Ten chalan je tvoj ošetrovateľ alebo vieš premýšľať aj sám za seba?“ prihovoril sa mi dievčenský hlas. Zvrtol som sa za ním a koho som nezbadal? Predo mnou stála blondína z múrika. To ma poser, došlaka, zblízka vyzerala ešte lepšie.

Všetky myšlienky na Darrenovo čudné zbohom sa odrazu rozplynuli. Úplne ma pohltila tvár predo mnou. Vysoké lícne kosti, plné ružové pery, veľké zelené oči a vlasy, ktoré vyzerali dokonale, ako z časopisu. V živote som nevidel väčšiu kosť. „Rozhodne premýšľam sám.“

„Videl si ma hentam,“ poznamenala, akoby sa nechumelilo, a zvádzala ma zelenými očami.

„Videl.“

„Nepristavil si sa.“

Krútil som hlavou ako vyšinutý. „Nepristavil.“

„To už nikdy neurob.“

A kurva. „Neurobím.“

Ešte raz si ma premerala a potom prikývla. „Si fakt pekný.“

A kurva. „Podobne.“

„Hmm.“ Kútiky pier sa jej nadvihli. „A máš aj meno, ty, čo premýšľaš sám?“

„A nie je to fuk?“ odvrkol som. Potreboval som znovu nájst pevnú pôdu pod nohami, o ktorú ma táto atómovka pripravila.

„Obaja vieme, že sa ani nenazdáš a budeš ma volať láska.“

Oblizla si pery, aby zamaskovala úsmev. „Ale nehovor.“

Pristúpil som k nej bližšie. „Tak hovor ty, zlatovláska.“

Tentoraz sa už usmiala a bol to pohľad pre bohov. „Dobre, tak to bolo fakt impozantné.“

Zašklabil som sa. „Vďaka.“

„Som Aoife.“ Zasmiala sa a vystrela ku mne ruku.

„Joey,“ odvetil som a potriasol jej drobnú dlaň.

„Joey.“ Naklonila hlavu nabok a úplne bez rozpakov si ma obzerala. „To meno ti pristane.“

„Ja by som o tvojom mohol povedať to isté,“ hlesol som. „Význam tvojho mena je žiara a krása, však?“

Zaškerila sa. „Materinský jazyk zjavne ovládaš.“

Hej, materčinu som ovládal, ale nijako excelentne.

Na základnej škole som mal spolužiačku Aoife, ktorá dookola omieľala, ako ju pomenovali po írskej kráľovnej bojovníčke, čo sa vraj krásou vyrovnala Trójskej Helene.

Pravdaže, toto som tejto konkrétnej Aoife nemienil vešať na nos.

Nie, keď som nad ňou potreboval získať aspoň dajakú prevahu.

„Do ktorej triedy ťa zaradili?“ nadhodila a z vrecka krátkej plisovanej sukne vybrala poskladaný rozvrh hodín. „Ja som v ôsmej cé.“

Doriti, keby som tak vedel.

Rozbalil som zhúžvaný hárok papiera, ktorý ukrýval môj rozvrh hodín. Hovadsky ma potešilo, keď som na ňom uvidel 8. C.

„Aj ja.“

Chodí so mnou do triedy.

Moja karta sa možno začína obracať.

„Takže sme rovnako priemerní študenti.“ Usmiala sa. „Môjho brata zaradili do áčky. To je trieda pre kockaté hlavy.“

„Ste dvojčatá?“

Prikývla. „To mám za trest.“

„Takže my sme v tretej najinteligentnejšej triede?“

„Alebo tretej najzaostalejšej.“ Rehotala sa. „Podľa toho, či vi-
diš pohár poloplný alebo poloprázdny.“

„Prečo? Koľko je v našom ročníku tried?“

„Štyri.“

„Kriste. To nám veľmi nenahráva, há?“

„Veru.“ Aj ona sa zaškľabila. „Nič moc. A z ktorej základky si
sem prestúpil?“

„Zo Svätého Srdca,“ odvetil som. „A ty?“

„Svätej Bernadetty,“ utrúsila a zaksichtila sa pri tom. „To je...“

„Tá dievčenská základka za mestom pod vedením mníšok?“
Súcitne som zvrátil tvár. „No, to máš teda pekne nahovno.“

„Presne. Iks rokov s mníškami. Nevidíš tú svätožiaru nad mo-
jou hlavou?“

„Ale hej, vypaľuje mi oči.“

„Podľa sestry Alphonsie by som mala pokračovať v štúdiu
v čisto dievčenskom prostredí,“ zamyslela sa s čertovským úsme-
vom na tvári. „Vraj som divoška so zálubou v opačnom pohlaví,
ktorú neskrotí ani nekonečno modlitieb.“ Prevrátila oči. „A to
všetko preto, lebo keď nám premietali film o Ježišovi, povedala
som, že ten, čo ho hrá, je božský.“

Vytiahol som obočie. „Božský?“

„No a? Veď bol.“

„Tak ja mám zase dojem, že by si nemala toľko klačať a modliť
sa, ale viac času tráviť...“

„Mlč,“ vystríhala ma. Vystrela ku mne ruku a dlaňou mi pri-
kryla ústa.

„S opačným pohlavím,“ chechtal som sa a odlepil si jej dlaň
z tváre.

„Takže by som mala tráviť viac času s opačným pohlavím
všeobecne?“ spýtala sa a naše prsty sa odrazu preplietli. „Alebo

s tebou? Pretože musím povedať, že ma uchvacuje opačné pohľadie, čo predomnou práve teraz stojí.“

„Chceš mi tým povedať, že nemáš frajera?“

„Nie, chcem ti tým povedať, že budem mať frajera, len čo sa ma spýtaš, či ťa zaňho chcem.“

„Krisťe.“ Srdce sa mi prudko rozbúchalo. „Ty asi nebudeš nijaká hanblivka, všakže?“

Žmurkla na mňa a z pleca si stiahla školský ruksak. „A kde je potom zábava?“

Z toho dievčaťa som bol totálne paf. Vzal som si ruksak, čo mi natáčala, a prevesil si ho na voľné plece.

„No prosím,“ poznamenala a spokojne prikývla, kým si obdivne obzerala kriklavo ružový ruksak na mojom pleci. „To by malo stačiť.“

„Stačiť na čo?“

„Ako výstraha pre ostatné baby.“

Od prekvapenia som vytiahol obočie. „Označila si si ma ruksakom?“

„Si pís,“ hlesla a sladko sa na mňa usmiala. Potom sa zvrťla na päte a zamierila do budovy školy. „Tak poď, láska.“

Zasmial som sa, pretože, úprimne, čo iné mi zostávalo?

Mal som neblahé tušenie, že ju budem zrejme neraz nasledovať.

No aj tak sa moje nohy rozbegli.

ÔSMA TRIEDA

30. novembra 1999

Príšery pod posteľou

JOEY

Tlkot svojho srdca som počul až v ušiach, no nespúšťal som oči z podlahy vo svojej izbe. Sústredil som sa na dýchanie, na praskliny v podlahovej lište, na čerstvo predratú dieru na ponožke a na hocičo iné, len aby som nevnímal toho netvora, čo sa s hrmotom dobýjal dnu.

„Otvor, chlapče, a ja ťa naučím po kostole hvízdať!“

„Zbytočný krpátý zmrd! Presne ako tvoj brat!“

„Teraz sa už nebiješ do prs, há, ty zasran jeden!“

„Krpátý sopliak, dovleč sem tú riť, inak vyrazím tie skurvené dvere!“

Srdce mi bilo raketovou rýchlosťou a bolel ma každučký centimeter pomliaždeného tela. Hoci som vedel, že mama sa nevládze brániť, prisámbohu, že už by som sa nepozviechal na ďalšie kolo s človekom, ktorého nazývala svojím manželom. Nie, keď ma dnes večer porazil lavou zadnou.

Prehltol som krv, čo mi stekala dolu hrdlom, obrátil som hlavu nabok a zvažoval svoje možnosti.

Boj.

Smrť.

Útek.

Smrť.

Pravda.

Smrť.

Úkryt.

Smrť.

Smrť.

Sebecky dlho som pomýšľal, že si priložím nôž k zápästiam, no potom som silno prižmúril oči a napol každú sval v tele, až som sa od napätia celý roztriasol.

Kamoš, nerob to.

Ešte nie si na rade.

Nedopraj mu to potešenie, aby ťa tak našiel.

Mysli na ostatných.

Zúfalo som sa snažil ubrániť tomu pokušeniu, tajil som dych a sústredil sa na to, prečo nemôžem odísť z tohto domu.

Na to, kvôli čomu tu musím zostať.

Na Shannon, Tadhga, Ollieho...

Keď sa moja myseľ vzdala a prijala skutočnosť, že ani náhodou nemôžem nechať napospas tri neviniatka netvorom, čo nás stvorili, svaly mi pomaly povolili a ja som sa prepadol do ešte väčšej depky.

Uviazol som...

Začínalo to vo mne vrieť odporom a myseľ sa mi zasekla na jednej tvári.

Na jednom mene.

Doriti aj s Darrenom, že ma v tom nechal samého!

Mama rumázgala v spálni, kde sa váľalo jej oblečenie, keď pošpinil jej dôstojnosť, a ja som pre ňu nemohol nič urobiť, kurva.

Presne ako naposledy, ani tentoraz som ju neochránil.

A presne ako po všetky uplynulé razy, ani teraz som ho nevládal zastaviť.

Cez steny mojej izby prenikal otcov hlboký hlas a dlho do noci ma častoval hrozbami, až kým sa nepremenili na rozčarované vrčanie a následný opilecký frfot.

„Skurvený zmrď,“ naposledy si ulával, než sa ťažkým krokom odšmatlal od dverí.

O niekoľko minút bolo znovu počuť jeho hlas, no tentoraz z opačného konca chodby, kde sa terčom jeho opileckého vyčítania opäť stala mama.

Načiahol som sa po budík na nočnom stolíku a zaostрил naň. V chabom svetle pouličnej lampy za oknom som sa pokúšal zistiť, koľko je hodín.

02.34

Kurva.

Odložil som budík a rozčarovane si odفúkol. Prstami som si bubnoval po hrudníku a usiloval sa upokojiť. Dofrasa.

Nedarilo sa mi to.

Nie dnes v noci.

Pretože Darren sa ešte nevrátil, a henten bol furt tu.

Jediný človek, od ktorého som v takýchto chvíľach – počas takýchto nocí – závisel, sa vyparil a ani sa za sebou neobzrel.

Mal som to tušiť. Díval som sa, ako odchádza.

Otec nikdy Darrena nemlátil tak ako mňa.

Darren bol prvorodený, zlatúšik. Ja náhradník.

Darren dostával facky, mňa mlátil pästami.

Darren bol diplomat. Nikto iný v dome nedokázal otca prehovoriť a priviesť späť k rozumu, teda aspoň väčšinou.

Zaletel som pohľadom k prázdnemu spodnému lôžku poschodovej postele, ktorého sa od jeho odchodu nikto nechtyl. Pociťl som, ako sa mnou prevalila známa vlna trpkosti a obrala ma o ďalší kúsok detstva. Kristepane, veď som práve nastúpil na strednú, trinásť budem mať až o mesiac, tak aké šance mám proti človeku, ktorý je dvakrát taký ako ja?

Nulové. Darren to dobre vedel, a predsa ma tu nechal napospas. Mal som dvanásť a bojoval v prvej línii vo vojne, čo zúrila u nás doma. Ocitol som sa zoči-voči väčšiemu a silnejšiemu nepriateľovi a môj spojenec ma opustil, keď som ho najviac potreboval.

Prvé dni po nečakanom odchode nášho najstaršieho brata som vyčkával so zatajeným dychom a modlil sa, aby sa to dajako prehnalo a Darren sa vrátil domov.

Fakt som sa prekonával.

Nezvykol som sa modliť.

Ale keď som vtedy večer prišiel domov po prvom školskom dni a zistil, že je fuč, pristihol som sa, ako šeptom odriekam prísahy a sľuby tomu na nebesiach. Dal by som neviemčo za bratov bezpečný návrat.

Za návrat svojho spojenca.

Moje modlitby zostali nevypočuté. Jeho odchod mnou zamával na celé týždne väčšmi, ako som si mohol dovoliť.

Bol som zo seba zhnusený, že sa ukrývam za zamknutými dverami, a snažil som sa dohovoriť svojej hrdosti. V hĺbke duše som však vedel, že keby som sa tam dnes v noci vrátil, rovno by som si podpísal rozsudok smrti.

Vtom sa izbou rozľahol hlasný nárek a ja som pridusil ston. Hlava mi klesla na dvere, o ktoré som sa opieral s hurlingovou pálkou v ruke.

„Zapchaj si uši,“ prikázal som súrodencovi, ale bohviektorému, pretože tí traja, čo ešte vždy bývali v tejto zasranej diere, boli zalezení pod mojou perinou. „Nepočúvaj ho.“

„Joey, to je hrôza,“ smrkol Tadhg a vykukol spod periny z horného lôžka poschodovej postele. „Čo keď mamke zase ubližuje?“

„Ale čoby,“ odsekol som a klamal svojmu šesťročnému bratovi, až sa mi z úst prášilo. „Nič sa jej nestane. A teraz už spi.“

„Nejde to,“ zakrákal.

„Musíš spať,“ potichu naňho zasipela naša desaťročná sestra. „Vieš, čo bude, keď zistí, že ešte nespíme.“

„Shannon, buď ticho,“ kvílil Tadhg. „Bojím sa...“

„Tadhg, viem,“ potichu sa mu prihovorila, keď vykukla spod periny s naším trojročným bračekom Olliem, ktorý sa jej chúlil na kolenách. „Práve preto nesmieme ani ceknúť.“

„Všetci do jedného, koľko vás je, musíte zalahnúť, doriti,“ zavľil som a ujal sa roly ochrancu, do ktorej som bol bez dlhých rečí hodený. „Ste v poriadku. Mamka je v poriadku. Nič nám nehrozí. Všetko je v pohode, došľaka.“

„Ale čo ak jej zase ubližuje?“

Vlastne som nepochyboval, že jej znova ubližuje.

Ibaže som s tým nevládal nič robiť, doriti.

Boh vie, že som sa snažil, ako som vedel.

Zlomenina nosa, ktorú som dnes v noci utŕžil, len dokazovala, ako som si nevedel poradiť s netvorom, ktorého sme titulovali naším otcom.

Vďakabohu, Tadhg so Shannon zjavne nechápali, akým spôsobom otec mame ubližuje. Na rozdiel odo mňa. Mal som desať, keď som sa naučil, čo znamená slovo znásilnenie.

Nebolo to prvý raz, čo som videl, ako sa jej zmocnil násilím. A nebolo to ani prvý raz, čo som to slovo zachytil z rozhovorov okolo seba. Ale bolo to prvý raz, čo som si to slovo dokázal spojiť s tým, čo robil, a pochopiť, čo sa deje s našou mamou.

Pochopiť, k čomu ten netvor násilím núti ju a jej telo.

Stále dookola.

Čokoľvek som urobil, bolo márne, a vždy si to odniesla mama – dobitá, obsypaná modrinami, celá od krvi a nahá od pásu dolu na podlahe v kuchyni, z ktorej ma vyhánala. Pohľadom ma vinila za niečo, čo som nemal vo svojej moci, no vždy až po tom, čo otec uštedril pár solídnych úderov môjmu predpubertálnemu telu.

Zaumienil som si, že ani neceknem o tom, čo sa deje u nás doma, a s každým ďalším razom moje odhodlanie silnelo.

Vedel som, že keď nás v predškolskom veku umiestnili na pol roka do pestúnskych rodín, Darrena v tej jeho sexuálne zneužívali. Napočúval som sa o tom viac než dosť – viac než dosť som sa preto musel cítiť previnilo. Vedel som, že to bolo hrozné, a preto som o tom ani necekol. Súkromné rodinné záležitosti som si nechával výhradne pre seba.

„Pamätaj na to, Joey, pamätaj, že nech sa otec správa akokoľvek, nikdy to nebude také hrozné ako hento...”

„Podľa teba je to zlé? Ani netušíš, aké máš kurva šťastie...”

„Tvoji pestúni vám kupovali zmrzlinu a zákusky, moji ma zničili...”

„Nemáte sa na čo sťažovať, určite nie v porovnaní so mnou. Mali ste to jednoduché, tak sa prestaň lutovať...”

„Vieš, čo sa deje v náhradných rodinách? Chceš, aby Tadhg skončil ako ja? Chceš, aby sa to stalo Shannon? Drž jazyk za zubami. V tomto dome sa nedeje nič také hrozné, aby to stálo za návrat k pestúnom. Nič...”

Keď som to pochopil, vedel som, že ani omylom neohrozím svojich súrodencov, aby sa im čosi také prihodilo.

Radšej by som sám zomrel – a to vravím bez štipky zveličovania.

Myslel som to vážne.

Roky som celé noci nespával. Neodvážil som sa. Tie zvuky, tie jej skurvené hlasové prejavy sa mi zažrali do pamäti, dookola sa prehrávali ako platňa a psychicky ma rozkladali. A keď aj bola ticho, bol som ako na ihlách. Ticho ma znepokojovalo takmer rovnako ako jej jačanie.

Pretože keď kričala, znamenalo to, že ešte vždy dýcha.

Mlčanie mohlo signalizovať, že už dodýchala.

Pamätám sa, ako som ležal vo svojej izbe podobne ako teraz. Telo som mal napäté a meravo načúval vŕzganiu matraca aj nechutnému vrčaniu a vzdychom spoza zatvorených dverí na opačnom konci chodby.

Požierala ma hrôza a deväť ráz z desiatich som vyskočil z postele a strážil dvere do sestrinej izby. Desilo ma, že má niečo, čo by to zviera, náš foter, mohlo nakoniec chcieť vysnoriť.

Kým sme boli všetci spolu pod jednou strechou, aspoň som ju mohol chrániť.

Mohol som ich chrániť všetkých, trochu ich odbremeniť od tej bolesti a dožičiť im aspoň akú-takú ilúziu detstva.

Keby som to vyzradil, umiestnili by nás k pestúnom. A keby nás umiestnili k pestúnom, veľmi pravdepodobne by nás rozdelili. A keby nás rozdelili, nemohol by som ich chrániť pred predátormi, ktorí všade striehli, ako ma varoval Darren.

Stačilo, aby som si pomyslel, že by sa niečo stalo Shannon, Oliemu alebo Tadhgovi, hneď ma obchádzali mdloby a nevládal by som ani ceknúť.

S tým tlakom som si vedel poradiť, bol som schopný zvládnuť údery a znášať aj jeho opilecké vyčíňanie.

Zvládol by som to všetko, keby to znamenalo, že ich by sa to nijako nedotklo.

Ako pri uctievaní krvnej prísaha som si v duchu zopakoval sľub, ktorý som si dal v noci po Darrenovom odchode. Sľúbil som si, že urobím všetko pre to, aby som ochránil svoju sestru a bratov, nech ma to bude stáť čokoľvek. Nikdy nedopustím, aby ich mlátil tak ako mňa, zneužíval ich ako našu matku alebo zneuctil, ako zneuctili nášho brata.

Nech by ma to stálo hocičo, budem ich chrániť, aby im nikto neublížil. Nikdy nebudú musieť sedieť v izbe za zabarikádova-

nými dverami s hurlingovou pálkou v ruke. Budem tu pre svojich súrodencov a urobím to pre nich.

Na vlastnej koži som zažil ten pocit, keď ma môj ochranca opustil. Nikdy nedovolím, aby ho zažili aj oni. Hej, srať na Darrena, že nechal našich súrodencov napospas netvorovi. Srať naňho, že zo mňa spravil otcovo boxovacie vrece číslo jeden.

Ale to si predsa bol vždy, kamarát...

A keď už sme pri tom, tak srať aj na celú strednú. Pohľadom som zaletel k svojmu školskému ruksaku, kde ma čakala kopa domácich úloh. Mienil som sa na všetky totálne vysrať. Čo si o mne pomyslia učitelia, to ma trápilo najmenej.

Hej, s istotou som mohol povedať, že stredná je ďalší prepadák.

Podľa riaditeľa mojej novej školy pána Nyhana som bol prchký a nerešpektoval som authority. Keby musel znášať aspoň polovicu tých sračiek čo ja, aj on by mal authority na saláme.

Hajzel.

Užíval som si, keď som ho nasieral.

Nemal som ho rád a mal som na to pádny dôvod: kedysi hrával hurling spolu s naším otcom.

Hurling.

Striaslo ma.

Hurling bol moja spása aj skutočná nočná mora zároveň.

Otec ma doň nútil od štyroch rokov. Desilo ma, že to bremeno dopadne na Tadhgove plecيا, tak ako dopadlo na tie moje, keď sa naň Darren vykašľal, a tak som sa ho nútil hrať ďalej.

A išlo mi to vážne skvele.

Bol som lepší, ako boli kedy Darren s otcom. Asi aj preto ma ešte väčšmi znenávidel – asi som nebol až taký zbytočný, ako mi nonstop pripomínal.

Chuj.

A podobné myšlienky či dodrbané noci ako táto spôsobili, že keď mi v šiestej triede na Ballylagginskej komunitnej chalan z vyššieho ročníka ponúkol prvý šluk trávy, nebránil som sa. Keď mi sľuboval, že mi to pomôže upokojiť myseľ a dobre sa vyspím, tak som si z toho svinstva potiahol z plných pľúc, až som sa pritom takmer zadusil.

A viete, čo sa stalo?

Zabralo to.

V ten večer som prišiel domov a spal ako bábätko, v sladkej nevedomosti o všetkom, čo sa odohrávalo za zamknutými dverami do mojej izby. Keďže som prvý raz po rokoch zažil kvalitný, neprerušovaný spánok, ihneď som zmenil názor a povedal si, že tráva je niččo pre mňa.

Keď som si bafol, vedel som sa uvoľniť ako ešte nikdy predtým. Mohol som v noci zatvoriť oči a dostať matku z hlavy.

Pocítil som pokoj.

Napríklad minulú sobotu po práci som sa na pár hodín stretol so Shanom a ešte niekoľkými staršími chalanmi zo školy. Mnohých som už poznal, vyrastali sme na tom istom sídlisku. Všetci boli viac-menej neškodní, presnejšie väčšinou.

Nebol som taký naivný, aby som uveril, že Shane a tí hajzlíci jeho kumpáni sú moji kamoši. Len mi ponúkli únik pred najväčším zmrdom, aký sa kedy objavil v mojom živote.

Pred naším fotrom.

Navyše predstava, že sa zhúlim, ma priťahovala priam pekelne. Na rozdiel od predstavy, že sa budem musieť pred starcom skrývať, lebo som v doobedňajšom zápase nedal šesťdesiatpäťku, čo je v hurlingu ekvivalent rohového kopu.

A tak som doslova skočil po možnosti vypariť sa na noc.

Len aby som to všetko zastavil...

Na druhý deň ráno sa rozpútalo peklo, keď ma za moje nočné dobrodružstvo zdral ako hada, no nič som neľutoval. Nespomínam si, ako som sa dostal domov, bol som totálne mimo z trávy, whisky Devil's Bit a nejakých tabletiiek, takže som o tom nemal poňatia.

Alebo som to mal na saláme.

Keby to znamenalo, že aspoň na niekoľko krátkych hodín nemusím čeliť realite svojho života – svojej rodine, bez zaváhania idem do toho znova.

Kriste, keby som si tak teraz mohol bafnúť...

„Podľa mňa jej zase ubližuje,“ zakrákal Tadhg a vytrhol ma z myšlienok. Vzduchom sa rozľahol mamin bolestný nárek a za ním otcovo zvieracie chrochtanie.

Bože, viem. „Naposledy ti hovorím, že jej neubližuje.“

„Vieš to určite?“

Nie. „Jasné.“

„Prisaháš?“

Nie. „Jasné.“

„Joey, vďaka, že môžeme byť u teba.“

„V pohode.“

„Nechceš sa k nám prišuchnúť?“

Aby ma dve tretiny z vás v noci počúrali? „Nie, ďakujem.“

„Určite nechceš...“

„Spite. Hneď.“

S pochmúrnou náladou som sa uložil na spánok a v myšlienkach sa zatúlal späť k Darrenovi. Spoločnosť mi robili len moja zlosť a hurlingová páłka.

Zmrd.

14. februára 2000

Len nie ona

JOEY

„A potom len znovu spojíš tieto drôty a vybavená vec,“ ukázal mi vo štvrtok večer po škole Tony Molloy a podal mi nožnice na drôt.

Motor auta sa s revom prebudil k životu.

Zaškeril som sa. „To je kurevsky vymakané.“

Vytiahol prešedivené obočie. „Ukazujem ti to len pre prípad núdze. Takže nijaké polnočné výlety ani iné podobné vylomeniny, čo tu v okolí mladí chalani vyvádzajú.“

„Pochopiteľne.“

„A teraz mi podaj skúšačku.“

S nefalšovaným záujmom som toho pána v rokoch poslúchol a nasával všetko, čo ma učil. Bol som mu nesmierne vďačný, že minulý rok kvôli mne išiel s kožou na trh – a to aj napriek tomu, že sa mi ušla len slávna rola jeho poskoka.

Tankovať palivo na príhlom nádvorí servisu nebola práve najvzrušujúcejšia činnosť, no zistil som, že možnosť vrátať sa v motoroch som si skutočne užíval. Vlastne keby len užíval – práve také rozptýlenie som potreboval.

Peniaze neboli nijaká sláva, päťka na hodinu, ale aby som niekde oficiálne nastúpil do práce, na to som ešte nemal vek ani omylom. A keby som tie potrebné roky aj mal, bol som prihorúca hlava, aby som v nejakej robote vydržal.

Akosi som si nevedel pomôcť. Sotva som bol schopný udržať nervy na uzde. Opanovala ma neovládateľná zúrivosť, čo sa vo mne nahromadila vždy, keď som sa dostal do hádky, alebo čelil magorovi, čo sa so mnou mienil hádať.

Čosi vo mne ma pudilo, aby som to nenechal tak, hoci by išlo len o drobnosť či malichernosť. Neovládol som sa. Akoby mi pod kožou žil dajaký netvor, čo schytal príliš veľa kopancov do brucha, a už nemienil znieť ani jeden.

A stálo to za to aj pre úľavu na maminej tvári, keď som jej každý piatok večer odovzdal svoj zárobok. Vďačne by som drel aj za päťku na hodinu, keby som jej z krehkých pliec mohol sňať aspoň desatinu toho tlaku, čo musela znášať. Ten mizerný panghart, ktorého si vzala, sa totiž odmietal zamestnať.

Bral som každú jednu hodinu, čo som dostal. Po škole som pracoval väčšinu večerov zhruba do deviatej-desiatej, a v sobotu celý deň, keď som si nebral niekoľko hodín voľno kvôli zápasu.

„Tak čo, kamarát, ako ide škola?“ nadhodil Tony a vyštveral sa do stoja. „Dúfam, že po tom minulotýždňovom napomenutí sekáš dobrotu.“

Školu som nemal rád a môj šéf to vedel. Doriti, nenávidel som ju aj v tých najlepších dňoch. Lenže keď som zväžil svoje možnosti, neváhal by som v nej aj bývať – alebo v práci –, keby som nemusel ísť domov.

„Už som vám to predsa vravel,“ odvetil som a nasledoval Tonyho do kancelárie, ktorá bola zároveň miestnosťou pre zamestnancov. „Ten zmrd Rice si dovoľoval.“

„A ty si mu veľmi ochotne pripomenul, kde je jeho miesto,“ zamyslel sa Tony. Zapol rýchlovarnú kanvicu a ukázal na monokel, čo ma krášlil. „Keď sem budeš chodiť hentak zmaľovaný, vydesíš všetky babizne, čo tu tankujú.“

Pokrčil som plecami.

„Joey, vieš, naozaj sa musíš naučiť ovládať,“ pokračoval a zalial nám čaj. „Hentaká horúca hlava z teba robí bremeno, chlapčisko. Zabrzí ťa to v živote.“

Alebo ma to udrží nažive aspoň dovtedy, kým nedospejem a nevypadnem z tohto mesta.

„Možno,“ utrúsil som a jazykom som si prebehol po čerstvo zahojenej spodnej pere.

„Už teraz ťa to brzdí,“ poznamenal a podal mi šálku čaju. Vzápätí spustil jednu zo svojich častých plamenných prednášok na tému môjho nevyužitého potenciálu.

Zviezol som sa na stoličku pri stole oproti nemu, chlípal čaj a prestal ho počúvať. Len som si dal záležať, aby som prikyvoval a odsúhlasil tie správne narážky. Každé jedno zasrané slovo som počul už predtým, ibaže v hĺbke duše som vedel, že Tony nie je môj nepriateľ.

Dobre som poznal každé jedno slovo, čo z neho vypadlo na moju adresu, pretože už zaznelo.

Z jeho úst. Z úst prababičky Murphyovej. Z úst riaditeľa Balylagginky. Z úst mojich koučov a trénerov.

Bla-bla-bla, doriti...

„Čau, oci,“ odo dverí do kancelárie zvolal ženský hlas. Tonyho donútil prerušiť prednášku a mne poskočilo srdce v hrudi. Pohľad mi padol na známu dlhonohú plavovlásku. Postávala vo dverách oblečená v tej istej školskej uniforme, akú som mal dnes na sebe aj ja. Pridusil som ston.

A kurva...

Hento dievča.

Hej, hento dievča mi veru poriadne žralo nervy.

„Aoife.“ Tonymu sa rozžiarili oči. „Čo tu robíš?“

„S Paulom sme sa učili v knižnici,“ odvetila jeho dcéra a líca jej blčali. Pustila ruksak na zem a zamierila k otcovi. „Na budúci týždeň máme štvrtročné previerky. Stratila som pojem o čase a ty si mi prízvukoval, že domov nesmiem ísť za tmy.“ Svojmu fotríkovi venovala anjelský úsmev, zaklipkala veľkými zelenými očami a spýtala sa: „Hodil by si ma domov?“

„Stratila si pojem o čase v knižnici?“ Tony neveriaco vytiahol obočie. „O pol ôsmej na Svätého Valentína? Podľa teba som spadol z jahody?“

Zakrochkal som. Aj mne pripadala jej výhovorka kurevsky na smiech.

Prísne na mňa pozrela cez prižmúrené zelené oči. Pokrčil som plecami.

Mal som na saláme, či sa s fotríkom poháda.

Mala si vymyslieť lepšie klamstvo.

Hento bolo trapas.

„Štvrtročné previerky?“ Tony sa pozrel na mňa. „Joey, chlapče, si v tom istom ročníku ako naše dvojčatá. Počul si v škole voľačo o štvrtročných previerkach?“

„Ani ň,“ utrúsil som. Matne som si spomínal, že som o nich čosi zachytil, no príliš som si užíval jej nepohodlie a nepodal jej lopatu, ktorú zjavne potrebovala, aby sa z tej diery vyhrabala.

„Ako by on o tom niečo vedel,“ odsekla Aoife Molloyová a zastonala. „Oci, neber ho vážne. Joey Lynch trčí častejšie v riadiateľni ako v triede s...“

„Tebou a Paulom?“ nadhodil som.

Tony od prekvapenia vytiahol obočie. „Ten Paul je tvoj priateľ Paul?“

„Skôr čurák Paul,“ odsekol som výsmešne.

„Fíha, Joey.“ Znovu na mňa prísne pozrela. „Prekvapuje ma, že si si našiel čas a aspoň na chvíľu vykukol zo svojho zadku, aby si sa naučil mená spolužiakov.“

„Hráme hurling za jeden tím.“

Založila si ruky na prsia. „No a?“

„Odtiaľ viem jeho meno,“ zatiahol som a oprel sa o stoličku. „Takže nejaké hlavy vykúkajúce z riti nie sú nutné. A Paul Rice je čurák.“

Tony sa rozosmial, no vzápätí sa zarazil. „Počkaj, nie je to ten chalan, s ktorým si sa minulý týždeň pobil a dostal za to napomenutie?“

„To je on,“ pritakal som.

„Pretože si mu bezdôvodne vrazil,“ zavrčala Molloyová a rýchlo sa postavila na frajerovu obranu.

„To si myslíš iba ty,“ odvrkol som.

„Uff. To je fuk,“ odsekla. „Oci, tak ma teda hodíš alebo nie? Musím ísť domov. Ešte ma čaká kopa domácich úloh.“

„Prečo si si ich nespravila v knižnici?“ podpichol som ju a užíval si, ako ju štvem viac, než by som mal. „Keď ste sa s Paulom tak seriózne pripravovali na testy.“

„Prečo si nezavrieš klapačku?“ namosúrene vyhrkla. „Staraj sa o seba.“

„Ale čo je dôležitejšie, prečo ťa ten borec Paul neodprevadil domov?“ zapojil sa do rozhovoru Tony, no už nežartoval. „Čo za džentlmena nechá svoje dievča večer samo v meste?“

„Mama ho prišla vyzdvihnúť na tréning,“ vysvetlila a mykla plecami.

Tony sa pozrel na mňa. „Tréning?“
Zavrtel som hlavou. „Dnes večer nemáme hurling.“
„Tai-či,“ horlivo ma opravila. „Celý svet sa netočí okolo hurlingu.“
„Tai-či?“ Tony sa zamračil. „Myslel som si, že tai-či sa týka výzdoby domácnosti.“
„Oci, to je feng-šuej.“
Pridusil som smiech.
Molloyová na mňa fľochla.
„A jeho mama ťa nehodila domov?“
Pokrčila plecami, zjavne vykoľajená. „Nepožiadala som ju o to.“
Jej otec zvrátil tvár. „A on ju o to nepožiadal kvôli tebe?“
„Vidíte?“ zatiahol som a veľavýznamne som naňho pozrel.
„Čurák.“
„Oci,“ vyštekla a tvárila sa, že tam nie som. „Tak odvezieš ma alebo nie?“
„Nie.“
„Čože? Oci, musím ísť domov. Už som ti vravela, že mám kopu úloh.“
„Prepáč, miláčik, ale ja tu zas mám corollu na kompletný servis ešte pred záverečnou. Budem tu najmenej dve hodiny.“
„Oci.“
„Dcéрка.“
„Otec!“
„Pokolenie moje.“
„Fajn,“ rozhorčene zafunela a schmatla ruksak. „Nemusíš viezť v tmavej noci domov svoju bezbrannú maloletú dcéru. Risknem to a pôjdem po svojich.“
„Žiadne také,“ zahriakol ju otec. „Posaď sa. Úlohy si spraviš za ten čas, kým to dokončím, a potom pôjdeme domov spolu.“
„Nebudem tu do záverečnej,“ odsekla urazene pri tej predstave. „Veď pešo je to len pár kilákov. Dvadsať minút max. A okrem toho je tu kosa a nuda a musím ešte...“
„Robiť úlohy,“ dopovedal jej otec za ňu. „Hej, myslím, že to si už vravela. No samu ťa nepustím.“

„Nemienim tu trčať,“ odsekla vyzývavo. Plavý vrkoč jej dopadol na plece, keď si prehodila ruksak na chrbát a zamierila k dverám. „Poradím si.“

„Kristepane,“ zavrčal Tony a krútil hlavou. „Joey, chlapče, sprav pre mňa niečo. Dohliadni, nech táto moja tvrdohlavá dcéra príde domov celá. Potom máš voľno.“

„Nepotrebujem dvornú dámu,“ bránila sa Molloyová pobúrene, no jej otec ju zastavil.

„Buď ťa odprevadí domov, alebo tu počkáš, kým dokončím robotu. Je to na tebe.“

Zahanbená očividne zvažovala svoje možnosti. Potom sa nám stretli pohľady. „Tak odprevadiš ma alebo čo?“

A kurva...

Mal som sa učiť meniť sviečky na starej corolle Dannyho Reillyho, no namiesto toho som odprevádzal domov zúrivú pubertiačku proti jej vôli. Nikdy nepochopím, ako som sa ocitol v takej zasranej kaši.

Keby ma Tony poznal, keby ma poznal ako svoju dľaň, došlaka, rýchlo by mu došlo, že jeho dcéra je v bezpečí miliónnásobne viac sama ako so mnou. Ja som nebol nijaké terno, ako mi to pri niekoľkých príležitostiach zdôraznila matka.

S rukami zastrčenými v prednom vrecku mikiny som išiel vedľa Aoife Molloyovej a počúval jej táraniny o sexizme a rozličných prístupoch k obom pohlaviám. Omielala čosi o dvojitom metri aj o tom, ako jej otec v pohode toleruje, že sa budem vracäť domov sám. A to nehovorím o ďalších kravinách, čo spomenula od odchodu z otcovho servisu.

Aby som neklamal, jej teatrálna prednáška by mi za normálnych okolností už dávno liezla na nervy, no ja som sa na nej celkom dobre bavil.

„Je to škandál,“ zasipela, kým rezko kráčala po chodníku na vysokých podpätkoch topánok školskej uniformy. Pod franforcom sivej látky, ktorú nazývala sukňou, sa jej beleli obnažené stehná. „Úplne mu preskočilo...“

„Môžem ťa tu zastaviť?“ skočil som jej do reči a zdvihol dľaň.

„Hej,“ odpovedala. Otočila sa ku mne a zvedavo na mňa hľadela. „Prečo?“

„Len tak,“ odvetil som. „Len som chcel, aby si prestala mlieť.“

„Joey, vieš, niekedy si neskutočný kretén.“ Rozčarovane pokrútila hlavou a pohla sa. „Totálny pako.“

S tým som v pohode.

Nepridal som do kroku, aby som ju dobehol. Podozrieval som ju, že chalani v jej prítomnosti to tak robia, a ona to považuje za samozrejmosť. Keď to postrehla, zvrtila sa a hľadela na mňa.

„S tou knižnicou si mi dnes večer ukrutne zavaril,“ vyprskla a zdalo sa, že sa do tej hádky pocityvo vžíva viac než treba. „Mohol si ma podržať, alebo radšej držať jazyk za zubami. No namiesto toho si otca hecoval a on si teraz robí ťažkú hlavu pre môj vzťah s Paulom. Naočkoval si ho, že sa s ním neučím, ale dávam sa na krivé chodníčky.“

„A nie je to pravda?“ hlesol som a ukázal na fialovú podliatinu zboku na jej krku – nabetón pozornosť pier čuráka Paula.

„To sem teraz neťahaj,“ zvreskla a dupla nohou. „Mal si byť ticho. Nemal si si ma vôbec všímať, tak ako to bežne robíš. No ty si chcel, aby som mala prúser.“

Mykol som plec om a asi som jej musel dať trochu za pravdu.

„Nechceš tu byť so mnou, to je predsa jasné ako facka. Som ten posledný človek, ktorého chceš odprevadiť domov, tak prečo sa vôbec namáhaš?“

„Tvoj otec ma o to požiadal.“

„No a ja ťa žiadam, aby si to nerobil.“

„Ty mi nevyplácaš mzdu.“

„Uff.“ Znovu rozčarovane vydýchla. „Hrozne mi lezieš na nervy.“

„A ty si zase posraná princeznička,“ bez okolkov som jej to natrel. „Nasratá a ufňukaná len preto, že tvojmu otcovi na tebe záleží, a chce sa ubezpečiť, že v poriadku prídeš domov.“ Prevrátil som oči. „Jasné, Molloyová, chápem, máš fakt ťažký deň.“

Prudko zastala, až jej pod nohami zachrapčalo, a zvrtila sa tvárou ku mne. „Prečo ma neznášaš?“

„Prečo ti to nie je fuk?“

Moje slová ju priviedli do rozpakov a znova pokrútila hlavou. „Chodíme do tej istej triedy, spolužiakmi sme už asi rok, no ty sa furt tváriš, akoby som bola vzduch. Som milá osoba, okej? Nikdy som ti nepovedala jediné zlé slovo, no ty sa ma strániš ako infekcie. V škole si na mňa furt otrasný, nechápem to.“ Sťažka vydýchla. „Čo sa zmenilo?“

„Nič.“

„Somarina,“ vychrlila. „Prvý deň som sa ti páčila, a odrazu už nie. Takže čo sa zmenilo?“

Rozpadol sa mi život a zistil som, že si dcéra môjho šéfa.

„Nič.“

„Klamár klamársky!“ hádala sa. Ani zaboha sa nemienila stiahnuť, ako som v tej chvíli potreboval. „Zaiskrilo to medzi nami, a to nemôžeš poprieť.“

„Molloyová, predsa nie je zločin, keď človek zmení názor,“ chladne som ju odpálkoval. „Priznaj porážku a nechaj to láska-vo plávať.“

„Asi by som aj mohla, keby si sa mi zámerne nevyhýbal.“

„To nerobím.“

„Nonstop sa mi vyhýbaš,“ opravila ma. „Bavíš sa so mnou, len keď musíš, a to zvyčajne iba vtedy, keď je otec nablízku, aby si sa mi vysmieval a podpichoval ma. Joey, so všetkými ostatnými babami v triede sa normálne rozprávaš. So všetkými, len so mnou nie. So mnou nikdy.“

Buď rada, pomyslel som si.

„Máš frajera,“ pripomenul som jej a pri tej predstave som zvädol. „Prečo chceš, aby som sa s tebou bavil?“

„A čo takto byť milý?“

„Nie som milý.“

„Ale áno, si.“

„Nie, nie som.“

„Povedz mi niečo pekné.“

„Molloyová.“

„No tak,“ nedala sa odbiť. „Do toho. Trúfni si.“

„Máš pekné nohy,“ odsekol som bez okolkov. „Tak. Už si šťastná?“

„Na ostatné baby v triede dokážeš byť milý, len na mňa nie,“ namietla.

„Molloyová...“

„Videla som ťa, ako milo sa správaš k Danielle Longovej a Rebecca Falveyovej – a kope ďalších báb z nášho ročníka.“

Prísne som sa na ňu pozrel a tým pohľadom povedal všetko, čo som k tomu potreboval povedať.

„Mal si ich všetky?“ zisťovala a potom zastonala. „To je nechutné.“

„O nič nechutnejšie, ako keď si ty minulý týždeň dovolila Paulovi Riceovi, aby ti strkal ruky do nohavičiek.“

Jej tvár mala odrazu jasnú ružovú farbu. „Prosím?“

„Počula si.“ Narastala vo mne zmes skurvených pocitov a nemohol som si pomôcť. Musel som to hrotiť ďalej. „Ružové čipkované tangá, aspoň tak sa mi to dostalo do uší. Ako dlho s ním chodíš? Dnes je to týždeň? Dost rýchlo prišiel na to, ako sa ti dostať do gatiek.“

„Povedal ti to?“

„Molloyová, povedal to všetkým.“

„Komu?“ Tvár jej posmutnela a ja som si pripadal ako sračka. „Komu by to hovoril?“

Pre ten jej smutný pohľad by som toho chuja zmlátil znova. Stálo to za to napomenutie.

Keď som počul Paula Ricea, ako na telesnej rozpráva polovici chalanov o Tonyho dcére, ktorá je vraj taká úzka, že do nej sotva strčí prst, vrhol som sa naňho rovno v šatni, kurva.

Spravil som to pre Tonyho, pretože tam nebol, aby si to s ním vybavil sám. Aspoň tak som sa ďalej ubezpečoval.

„Molloyová, je to čurák,“ hlesol som. „A čuráci nevedia držať jazyk za zubami, takže jedno varovanie: Nikdy si s nijakým nezačínaj, ak nechceš, aby o tom vedeli všetci jeho kamoši.“

„Ty to robíš.“

„Čo robím?“

„Držiš jazyk za zubami.“

„Pretože nie som čurák. Som kretén, spomínaš?“ Obišiel som ju a prešiel na druhú stranu ulice k ich domu. Neobzrel som sa, či ma nasleduje, no klepot podpätkov na chodníku mi to potvrdil.

„Keďže si dnes taký priamočiary, no tak mi prezrad', prečo sa ti už nepáčim.“

„Pýtať sa na to chalana je vážne zúfalé.“

„Myslíš kreténa? A dobre vieš, že to tak nemyslím.“

„Aj tak je to zúfalé.“

„Aj tak odpovedz.“

„Nie.“

„Prečo?“

„Lebo.“

„Lebo? Joey, no tak. Prosím.“

„Nejdeme dokopy,“ odsekol som a rozčarovane si odľúkol.

„Aby sme sa spolu rozprávali?“

„Aby sme spolu robili hocičo.“

„Takže tým chceš v podstate povedať, že som pod tvoju úroveň, a preto sa so mnou nemôžeš kamošiť?“ Dlaňami si podoprela boky. „Nemôžeš so mnou tráviť čas, lebo by ťa so mnou mohol niekto vidieť?“

Práve naopak.

„Pýtala si sa,“ odvetil som, otvoril bránku a naznačil jej, aby vošla dnu. „Odpovedal som ti. Vysvetli si to, ako chceš.“

„To nestačí.“

„Je mi to fuk,“ odsekol som a držal bránku. „Takže som ťa bezpečne doviedol domov a ešte máš kopu času, aby si si spravila svoje dôležité úlohy. Nemáš za čo.“

Ani sa nepohla, aby vošla dnu. Ďalej postávala pod pouličnou lampou a dívala sa na mňa, zatiaľ čo ja som ďalej držal bránku ako trtko.

„Je to kvôli môjmu fotríkovi, pravda?“ nevzdávala sa. Vysoký vrkoč jej povieval v nočnom vánku. „Preto si si to rozmyslel? Preto sa so mnou nechceš ani kamošiť? Povedal ti niečo?“

„Molloyová, ťahaj dnu.“

„Joey, nehovor mi, čo mám robiť.“

„Fajn, páči sa.“ Zavrtel som hlavou, pustil bránku a zvrtol sa na odchod. „Mám to na háku.“

„Vieš čo? Podľa mňa nemáš,“ zavolala za mnou. „Vlastne si myslím, že sa ti páčim. Páčim sa ti, a preto sa takto správaš.“

Preto si dnes hecoval môjho otca s Paulom. Zásah, však? Páčim sa ti.“

Pochopiteľne, že sa mi kurevsky páčila. Keď som v septembri prešiel bránami Ballylagginskej komunitnej, bola to prvé, čo moje oči uvideli. Odvtedy som ustavične všade hľadal iba jej tvár.

„Naša Aoife je dobré dievča,“ konštatoval Tony a obozretne sa na mňa díval tmavými očami. Odkedy som prišiel do práce po mojom prvom dni na strednej a zmienil sa, že nás s Aoife dali do jednej triedy, bol čoraz viac nesvoj. „Je trochu neskrotná, ale to sú dnes predsa všetci mladí ľudia. Je aj dosť priamočiara, ale v srdci je to dobré dievča. A nevinné...“

„Tony, rozumiem,“ rýchlo som ho prerušil. Túto prácu som potreboval väčšmi než nejaké zbytočné opletačky, do ktorých by som sa dostal. A okrem toho som mal doma povinnosti, a tie boli na prvom mieste, došľaka. Dokonca predčili aj pekné blondíny s dlhočiznými nohami. „Na vašu dcéru si nerobím nijaký zálusk.“

„Tak sa mi páčiš,“ odvetil a viditeľne sa mu uľavilo. „Niežeby som ťa nemal rád, chlapčisko. Dobré vieš, že mám. Len nechcem, aby ste vy dvaja spolu trávili čas a robota stála. Najmä keď je Aoife...“

Pridobrá pre takých, ako si ty.

„Netrápte sa,“ prerušil som ho. „Viem, kde sú hranice. Ne prekročím ich. Keď ide o mňa, nemusíte sa ničoho báť.“

Vedel som, že Tony ma má rád. Bol som dobrý pracant, no nebol som dobrý pre jeho dcéru...

„Šikovný,“ pochválil ma a zachechtal sa. „Ale keby si pre mňa mohol niečo urobiť a dohliadol na ňu, či ju nevyužívajú, alebo či sa neutrhla z reťaze, bol by som ti zaviazaný.“

„Spoločnite sa...“

„Molloyová, žiješ v sebaklame.“

„Lynch, a ty zas zatváraš oči pred pravdou.“ Dala si ruky v bok a rozčarovane na mňa hľadela. „Čakala som na teba, vieš?“

Vytiahol som obočie. „Čakala si na mňa?“

„Mh-mhm.“ Prikývla a odfúkla si prameň vlasov z tváre. „Celé mesiace som čakala, doriti, že sa vzchopíš a pozveš ma na

rande.“ Hľadela mi priamo do očí a dodala: „Paul totiž nebol prvý na zozname.“

„A to znamená...?“

„Bože, prepáč,“ zatiahla výsmešne. „Neuvedomila som si, že ti to musím dať písomne, kretén.“

No doriti.

Popravde, keby Tony nebol jej otec a ja by som tak veľmi nezávisel od tejto roboty, potom by na nič nemusela čakať, došla. Na to by mohla vziať jed, že by sa okolo nej nemotal ten horenos a čurák Paul Rice. Ani omylom.

Ale mal som záväzky, ktoré by nikdy nemohla pochopiť. Mal som sestru, ktorú som musel chrániť, bratov, ktorých som musel nakŕmiť, a matku, o ktorú som sa strachoval a bdel pre ňu dlho do noci. Neužíval som si luxus voľného času, aby som sa mohol flákať ako Paul, ani som nedisponoval schopnosťami či povestou chalana, akého by pre svoju dcéru chcel každý otec.

Nezazlieval som Tonymu, že si praje, aby som sa od jeho milovanej dcéry držal čo najďalej. Sám by som sa k sebe nezachoval inak.

„Tak sa zdá, že tá čakanie už nudilo,“ počul som sa, ako vravím. V duchu by som sa najradšej nakopal za to, že som ten rozhovor neskončil a nevypadol odtiaľ, hoci mi bolo jasné, že by som mal. „Podarilo sa ti zbaliť syna policajta z dobrej štvrte, takže podľa mňa možno s istotou vyhlásiť, Molloyová, že to bola výhra.“

„Hej.“ Rozčarovane si vydýchla. „Vyzerá to tak, há?“

K tomu som nevedel nič povedať.

K nej.

To ma poser.

„Choď dnu a dokonči si tie domáce úlohy ako dobré dievčatko,“ hlesol som napokon. Nevšimal som si čudnú bolesť v hrudníku a otočil sa na odchod. „Aha, a nezabudni zo seba zmyť ten smrad čuráka Paula.“

„Cha. Vedela som to!“ Načiahla sa ku mne, schytila ma za ruku a pritiahla ma k sebe. „Vedela som, že sa ti páčim.“

„No tak!“ Vytrhol som si ruku z jej zovretia a strčil si ju do predného vrecka mikiny. Jej dotyk ma zbytočne rozochvel. „To už nikdy neurob.“

V očiach sa jej mihli rozpaky. „Akože čo?“

„Nedotýkaj sa ma.“

„Prečo?“

„Lebo.“

„Lebo?“

„Lebo sa mi nepáčiš.“

„Odrbávaš.“

„A čo takto: lebo neviem, čoho všetkého sa tie ruky predtým dotýkali.“

Prísne sa na mňa pozrela. „Prosím?“

Chujovský ťah.

Odvolaj to.

„Ale no tak.“ Mykol som plecom a odmietal počúvať zdravý rozum. „Ktovie, možno si tými rukami tomu svojmu neviniatku mastila.“

„To nemyslíš vážne, že si to povedal!“

Hej, stalo sa, a keďže tu stála naproti mne a sťažovala mi to, v tom prípade som to nemohol odvolať.

Kriste, už len to mi chýbalo.

Ako vzdorovité decko Molloyová zdvihla ruku a potľapkala ma po hrudníku. Potom mi dlaňami občiahla krk a prebehla mi nimi po tvári. „Na, kretén, tu máš baktérie.“ Stiahla mi kapucňu z hlavy, postrapatila mi vlasy, dlaňami mi prešla po hrudi a zablúdila do predného vrečka mojej mikiny. „Mňam, mňam,“ podpichovala ma, aby si nakoniec so mnou prepletl prsty. „Príjemné, há?“

„Ty si ale drzaňa,“ zamrmľal som a krútil hlavou. Potľáčal som nutkanie rozochvieť sa od toho hovadsky úžasného pocitu, čo som zažíval pri dotyku jej teplej pokožky.

„A ty si zas drbko,“ nič mi nedarovala a nemienila ustúpiť ani o centimeter. „Tak čo, odprevadiš ma dnu, alebo mám povedať otcovi, že si ma nechal samu potme?“

Od znechutenia som otvoril ústa. „Doviedol som ťa až po bránku.“

„Bránka nie sú dvere.“ Vyzývavo vytiahla obočie. „Všetličo by sa mi mohlo prihodiť.“

„To určite.“ Prevrátil som oči. „Za desať sekúnd, kým prídeš k domu?“

Keď sa ani nepohla a nevzdávala sa, rozčarovane som zavzdychal a ustúpil. „Fajn.“ Krútil som hlavou a išiel za ňou do záhrady. „Odprevadím ťa k tým zasraným dverám.“

„Aké rytierske gesto,“ doberala si ma a víťazoslávne sa na mňa škerila. „A rozkošné.“

„Nie som rozkošný.“

„A džentlmenské.“

„Ani to nie som – a už ma pusti.“

Diabolsky sa zachechtala popod nos, stlačila kľučku na vchodových dverách a otvorila ich dovnútra. „Ideš ďalej?“

„Nie, Molloyová,“ odsekol som chladne. „Nejdem ďalej.“

„Určite?“ Oprela sa o dvere a zakmitala obočím. „V kuchyni mám celú škatuľu Coco Pops iba pre seba, ale ochotne sa s tebou podelím.“

„Určite nejdem...“ Stratil som reč, keď mozog spracoval, čo povedala. „Coco Pops?“

Prikývla. „Tie fajnové.“

No doriti.

Pošúchal som si zátylok a počul sa, ako hovorím: „A nájde sa aj mlieko v chladničke?“

„Vždy.“

Pri pomyslení, že by som sa dnes večer najedol, mi v bruchu nahlas zaškrkalo. Pretože, povedzme si úprimne, mal som mizivé šance, že v pondelok večer v našej kuchyni nájdem niečo pod zub.

„Ale to neznamená, že sa kamošíme,“ vystríhal som ju, keď som váhavo vošiel do ich vstupnej haly. „Molloyová, nič sa tým nemení.“

14. februára 2000

Tie zelené oči ma dostali

AOIFE

Okej, takže asi nebolo najmúdrejšie večer na Valentína pozvať k sebe domov chalana, čo nie je môj novopečený frajer. Treba však povedať, že podeliť sa o Coco Pops s Joeym Lynchom nie je predsa zločin storočia. Bol to neškodný, platonický, neplánovaný prejav láskavosti či vďačnosti voči chalanovi, ktorý ma večer odprevadil domov.

„Posaď sa,“ nakázala som mu, keď som vošla do kuchyne, kam ma nasledoval. „Donesiem misky.“

Môj spolužiak sa obozretne a nedôverčivo došmatlal ku kuchynskému stolu a pomaly od neho odsunul stoličku. „Molloyová, myslím to vážne. Neznamená to, že sme kamoši.“

„Hej, hej,“ zatiahla som. Jeho trápny pokus obrniť sa voči môjmu neodolateľnému šarmu ma pobavil. „Joey Lynch, vrav si, čo chceš.“

Pustila som sa do práce. Vzala som misky, lyžičky, z chladničky mlieko, zo skrinky škatuľu cereálií a položila ich pred neho na stôl. „Smelo do toho.“

Ani sa nepohol.

„Dáš si čaj?“ ponúkla som ho.

Joey sa na mňa díval, akoby mi narástla druhá hlava. „Čaj?“

„Čaj,“ zopakovala som a len horko-ťažko potláčala úsmev nad jeho rozpakmi. „To je niečo, čo my normálni ľudia občas pijeme.“

„Viem, čo je čaj,“ zahuhlal a pokrútil hlavou. „A nie, nie som, ehm, smädny.“

Pochopila som, že sa nemieni ničoho na stole dotknúť, kým sa k nemu nepripojím. Škatuľu cereálií však hypnotizoval pohľadom, odkedy som ju pred neho postavila. Položila som kanvicu, podišla k stolu a sadla si oproti nemu.

„Joey, no tak,“ povzbudila som ho, keď som do misiek nasykala čokoládovú dobrotu a potom ju zaliala mliekom až po okraj. „Daj si.“

S hlbokými chmárami na tvári potiahol vrchovato naloženú misku k sebe a načiahol sa po lyžicu. „Vďaka.“

„Niet za čo,“ odvetila som s plnými ústami. V žalúdku mi však narastal zvláštny pocit, keď som sa naňho dívala, ako sa pustil do jedla. Akoby týždeň nejedol. „Mama si dnes večer vyrazila s kamoškami a ja nevarím, takže nič lepšie by som aj tak nemyslela.“

„Nevaríš?“

„Nie. Ty azda hej?“

Joey pokrčil plecami. „Trochu.“

Od prekvapenia som vytiahla obočie. „Čo zvládneš uvariť?“

Znova pokrčil plecami. „To záleží.“

„Od čoho?“ Nevzdávala som sa. Načiahla som sa ponad stôl a doplnila mu prázdnu misku. „Od čoho to záleží?“

„Vďaka,“ odvetil a poslušne čakal, kým odtiahnem škatuľu, aby sa znovu mohol vrhnúť na jedlo. „Záleží to od toho, čo je v špajze.“

„Pozri, viem, že ti vedenie domácnosti ide,“ vybalila som naňho, pretože už pár mesiacov s ním sedím v jednej triede. „Učiteľke vždy najviac chutí od teba.“

„Ale iba preto, lebo sa to dá jesť,“ zakrochkal a ďalej hltal so sklonenou hlavou. „Mám kopu praxe.“

„Mama ťa učila?“ spýtala som sa, lakeť som si oprela o stôl a dívala sa naňho s nefalšovaným záujmom. „Veľa ste spolu varili, keď si bol malý?“

„Tak dajako,“ zahuhlal a načiahol sa za cereáliami. „Môžem, ehm, smiem si...“

„Len smelo.“

„No a kde máš brata?“

„Ako poznám Kevina, tak je strčený v knihách vo svojej izbe.“

„Totálny bifloš, hm?“

„Iba trošku,“ neochotne som pripustila a stiahla tvár do grimasy, keď som si predstavila svoje brilantné, neskutočne akademicky nadané dvojča. „Je to mamin privilegovaný miláčik.“

„Hmm,“ Joey chápalvo prikyvoval, „ten pocit dobre poznám.“

Podpichla som ho: „Čože? Chceš mi povedať, že ty nie si obľúbenec vo svojej rodine?“

Od prekvapenia vytiahol obočie. „Skôr odsúdenec.“

Zasmiala som sa. „Tak to ti nezožeriem ani omylom, pán hurlingové eso.“

Zašklabil sa. „Molloyová, bola by si prekvapená.“

„No a koľko máš súrodencov?“

„Štyroch,“ zahuhlal, aby sa vzápätí rýchlo opravil. „Troch.“

„Tak troch alebo štyroch?“ spýtala som sa pobavene.

„Mal som štyroch, mám troch,“ odvetil, akoby sa nechumelilo.

„Panebože,“ zakrákala som, keď ma zasiahla vlna súcitu. „Azda jeden z nich zomrel?“

„Stále dýcha,“ odsekol chladne. „Ale pre mňa je mŕtvý.“

A došľaka...

„Dobre,“ odvetila som a ostražito si ho premeriavala. „Povedz mi o tých ďalších.“

Joey pokrčil plecami. „Dvaja bratia a jedna sestra.“

„Mladší?“

„Desať, šesť a čoskoro štyri.“

„Si najstarší?“

„Teraz už hej.“

Okej...

„Aký je život s mladšími súrodencami?“ počula som sa, ako sa ho pýtam. „My sme s Kevinom sami.“

„Vyčerpávajúci.“

„To si viem predstaviť.“

Zdvihol hlavu a pozrel sa na mňa cez prižmúrené oči. „To ťažko.“

„Ktorého máš najradšej?“

Premeral si ma prísnyim pohľadom. „Molloyová, tu sa nehráme na obľúbencov.“

Usmiala som sa. „Somarina. Každý nejakého má. To však ešte neznamená, že ho miluješ viac alebo menej ako ostatných. Ide len o to, že ste si sadli a je vám spolu dobre.“

Hodnú chvíľu o tom premýšľal a potom zahuhlal: „Najbližší sme si asi so Shannon.“

„So ségrou?“

Prikývol.

„To ona má desať?“

Znova prikývol. „Na budúci mesiac už jedenásť.“

„Ona je hneď po tebe, pravda?“

Opäť prikývol.

„Takže ten mŕtvy brat musí byť najstarší.“

Zagánil na mňa. „Daj s tým pokoj.“

„Bože, čo si na mňa taký nabrúsený?“

„Nevypytuj sa toľko a nebudem.“

„Fajn.“ Sladko som sa naňho usmiala. Vedela som, že človek lapí viac múch na med. „Máš pekné oči,“ nadhodila som.

„Pekné oči?“

„Mh-mhm.“ Načiahla som sa za škatuľou cereálií a trochu si nasypala. „Vravel si, že sa nemám pypytovať, tak ti namiesto toho skladám kompliment.“

„Prečo?“

„Prečo nie?“

„Ale prečo?“

„Joey, pretože je pekné byť milý.“

„Ty si ale vážne čudná baba, doriti,“ zahundral a zdalo sa, že som ho totálne vykoľajila. Potom zdráhavo dodal: „S peknými nohami.“

Zaškerila som sa naňho. „Ďakujem.“

Neveriaco si ma premeral pohľadom. „Nemáš za čo.“

„A čo ostatní z tvojej rodiny?“

„Čo je s nimi?“

„Ku komu máš najbližšie?“

„K sebe.“

„Uff, ale no!“ Prevrátila som oči. „Seba vynechaj.“

„A prečo? Veď je to tak.“

„Máš nejakú utajenú bohatú tetu alebo suprového bratranca, s ktorým žúrujete na rodinných oslavách?“

„Nie.“

„Joey, nerob.“ Usmiala som sa. „Pobav ma. Predsa musí byť niekto taký.“ Dlho na mňa civel, až si napokon odľúkol. „Mám prastarkého.“

„Uhm?“

Obozretne prikývol.

„Ako sa volá?“

„Anthony.“

„Tak sa volá aj náš oco.“ Rozžiarila sa. „A je z maminej strany alebo...“

„Z maminej.“

„A je milý?“

Opäť pomaly prikývol. „No, ja, ehm, dávno som s ním nebol, ale ako malý som s ním trávil veľa času.“

„Prečo si s ním už dávno nebol?“

„Posralo sa to v rodine.“ Pokrčil plecami. „A do toho robota, škola a hurling.“

Odkedy sme sa začiatkom školského roka spoznali, toto bola najdlhšia chvíľa, čo so mnou Joey Lynch pobudol a rozprávali sme sa. Ochoťne by som urobila asi hocičo, len aby v tej kuchyni zostal a ďalej sa so mnou zhováral.

Keby som povedala, že cítim, ako ma priťahuje, sotva by som vystihla podstatu. Pociťila som to už v deň nástupu na strednú, keď ma zasiahla obrovská vlna intimity, žiadostivosti a dôvery, len čo sa nám stretli pohľady. Teraz som to cítila zas.

Tento chalan mal v sebe čosi, čo som nebola schopná ignorovať. Bolo mi jasné, že aj on to cíti rovnako. Môže to popierať hoci aj donekonečna a vystávať okolo seba hradby, no mňa tou svojou znudenou ľahostajnosťou neobalamutí.

Doslova arktické prijatie, aké som od neho zažila na druhý školský deň po nástupe na strednú – a odvtedy každý ďalší –, nijako nesúviselo s tým, že by som sa mu nepáčila. Išlo skrátka o to, že pracoval u môjho otca a nechcel ho naštváť.

Ani jeden jediný raz po tom prvom dni so mnou neflirtoval, ani sa o mňa nepokúsil, a to ma pekelné šťvalo. Bola som na

seba nahnevaná. Premárnila som takmer pol roka života čakáním, kým sa Joey dokope k tomu, aby ma pozval na rande. A tak som nakoniec prijala pozvanie od nášho spolužiaka.

Znova vo mne kypela zlosť, no tentoraz ma rozčúlil môj mizerný odhad. Odkedy som nastúpila do Ballylagginky, o pozvania na rande som nemala núdzu, a predsa som kývla na to Paulovo. V jeho spoločnosti mi bolo príjemne a bol relatívne bezpečná voľba.

Joey bol štíhlejší od Paula, ale aj vyšší. A svalnatejší, čo som mohla dosvedčiť, pretože som ho po telesnej ikskrát videla bez trička. No bol pomerne chudý.

Ako bežec.

Alebo ktosi, kto je hladný...

Paul by mi srdce nezlomil. A hoci ma srdce nebolelo, moja hrdosť dostala na frak. Teraz, keď som vedela, že vytrúbil kamošom, čo sme robili, a keď to už vedel aj Joey. Svoju potupu som prijímala len veľmi ťažko.

„Si našťvaná,“ poznamenal Joey z opačnej strany stola, odkiaľ si ma obzeral svojimi prenikavými zelenými očami.

„Uhádol si.“

„Pôjdem.“

„Nie, teba sa to netýka,“ vysvetlila som mu. „Som našťvaná na Paula, že to vytrúbil.“

„Aha.“ Odložil lyžicu do prázdnej misky, oprel sa o stoličku a prísne si ma premerieval. „No, keď ťa to aspoň trochu uteší, už to nezopakuje.“

„Pretože si ho upratal, mám pravdu?“ zavtipkovala som.

Joey sa nasmial.

„Kristepane.“ Vtom mi svitlo. „Fakt si ho upratal, však?“ vyslovila som pošepky. Spomenula som si, ako sa minule mlátili, a pocítila, ako sa mi prudko rozbúchalo srdce. „Preto si mu vrazil, há?“

„Niekto musel.“

„A ten niekto si bol ty, pravda?“

Pokrčil plecami.

Srdce mi v hrudi spravilo salto. „Joey...“

„Molloyová, vďaka za jedlo.“ Odsunul sa od stola a vstal. „Mal by som ísť.“

„Nie.“ O slovo sa hlásilo sklamanie. „Ešte nemusíš ísť.“

„Ale hej, musím.“ Schytil misku s lyžicou, podišiel k drezu, rýchlo ich opláchol a odložil na odkvapkávač.

S handrou v ruke sa vrátil k stolu a precízne ho po sebe utrel v mieste, kde jedol. Keď doupratoval, handru hodil do drezu a zamieril k vchodovým dverám. „Ešte raz vďaka za jedlo.“

„Maličkosť,“ odvetila som a pridržala mu dvere.

Natiahol si kapucňu na hlavu, ukryl pod ňou tvár a vyrazil do noci. „Molloyová, vidíme sa.“

„Jasné, Joey Lynch.“ Rozochvene som vydýchla. „Si píš.“

25. februára 2000

Si celkom ako on

JOEY

Moje prvé spomienky sa viažu zhruba k mojím tretím narodeninám. Nevedel som s istotou povedať, či udalosti spred toho obdobia boli dajako mimoriadne priaznivé, pretože sa mi zdalo, že sa rozpomínam len na to zlé. A práve teraz, v piatok o desiatej večer, keď sa rozpútalo ďalšie besnenie medzi našimi, sa mi v mysli vynáralo už len to zlé. Boleli ma miesta na tele, o ktorých som netušil, že ich mám. Nevládal som rozkázať hlave, aby mi prestala predhadzovať ešte nepríjemnejšie scény z môjho detstva...

„Joey, len pokojne plač,“ pošepla mi mama a prstami mi obopla chudú ruku. Jej dotyk bol jemný a hrejivý, no ten pocit jej blízkosti spôsobil, že sa mi pretočil žalúdok. „Miláčik, na súcite nie je nič zlé.“

Je.

Mýli sa.

Zase.

Naštvaný na ňu aj na celý skurvený svet som preglgol bolesť, potlačil pocity a sústredil sa na svoju prácu – na prácu, ktorú nabeton pre svoju mamu nerobí nijaký chalan zo školy.

V náručí som hojdal novorodenca Ollieho, priložil mu fľašku k ústam a dával pozor na akékoľvek prejavy koliky, ako mi to ukázala mama.

Sama by to teraz nezvládla.

Nie, samozrejme, že nie.

Popôrodné krvácanie, moje nervy.

Skôr popôrodné ublíženie na zdraví.

Predminulú noc ju zmlátil, pretože decko furt revalo.
Už dávno som ju nevidel v takom tesnom ohrození života.
Ten obraz som nemohol dostať z hlavy.

Tú krv.

To kvílenie.

Ten pocit bezmocnosti.

„Kde sú plienky?“ spýtal som sa, keď ten nepokojný malý zasran konečne stiahol deci mlieka, čo som mu zarobil do fľašky.
„Posral sa.“

„Zvládnem to,“ ozvala sa mama a zdvihla sa do sedu.

„Nehýb sa,“ prikázal som jej a striasol sa pri spomienke na to, čo vychádzalo z jej tela ani nie pred dvoma dňami. „Prebalím ho.“

V kúte spálne som zahliadol tašku s plienkami, prehodil som si bračeka na rukách a načialhol sa za ňou.

„Tak poď, ty malý tučko,“ zahundral som, keď som ho položil na posteľ a nežne stiahol dupačky z jeho zvíjajúceho sa drobného tela. „Nech to máme za sebou.“

Bol na zožratie, ako na mňa upieral tie svoje veľké okále. Zamračil som sa.

„Nedívaj sa na mňa hentak,“ vystríhal som ho. Ako keby si so mnou mal byť v bezpečí. „A nepocikaj ma.“

„Bude z teba skvelý otec, keď vyrastieš,“ poznamenala mama rozochveným hlasom.

„Radšej by som zomrel,“ bola moja jediná reakcia...

„Joey.“

Kiežby sa so mnou prestala rozprávať.

Jej hlas mi spôsoboval bolesť.

To všetko.

„Joey, prosím.“

Zdráhavo som sa donútil pozrieť na ňu. Pocítil som, ako sa mi zmrštilo srdce a zamrelo v hrudi, keď som si pohľadom premeral svoju matku.

Vyzerala ako troska.

Zase.

Zvyčajne to dobre skrývala, no nie dnes. Ako keď čerstvo namaľuješ stenu, tak ju čerstvo zmaľoval pästami náš foter, až z toho bola celá modrozelená.

V živote som nič podobné nevidel, a to nijako nezlahčujem.
Vyzerala ako mŕtvola.

Spaľoval ma pocit viny a prial som si zomrieť.

Čo som jej mal povedať? Ako som mal jedným dychom vysloviť, že ma to hrozne mrzí a že som zároveň hrozne napálený?

Túžil som ju objať aj ňou zatriasť.

Keď sa mi z pľúc vydral dych, čo som zadržával, dovolil som, aby mi hlavu zaplavili všetky škodlivé pocity a myšlienky na udalosti dnešného večera. Dúfal som, že by vo mne mohli nejako prebudiť pud sebazáchovy. Dúfal som, že vo mne vyburcujú hnev, a ten mi pomôže skrútiť vypínačom, aby som sa už o nič nestaral. Pretože ak ma niečo zabíjalo, bola to práve starosť. Bol som úprimne presvedčený, že to už dlhšie nemôžem vydržať.

„Mami, čo odo mňa chceš?“ počul som sa zachripieť. Srdce som mal rozbité na milión kúskov.

Vyvalila na mňa modré oči. „Č-čo máš na mysli?“

„Čo ešte chceš?“ vyštekol som a dlaňou si prebehol po vlasoch. „Vytiahneš ma z postele, aby som ťa pred ním ubránil. Spravil som to. Aby som zatarasil dvere. Aj to som urobil. Mami, čo chceš odo mňa teraz? Čo mám ešte urobiť?“

„Tentoraz sa už nevráti,“ zašepkala. „Je preč. S-sľubujem.“

„Sama tomu neveríš o nič viac ako ja,“ odvetil som. Bol som príliš vyštavený, aby som sa s ňou hádal. Stálo ma všetko úsilie, aby som sa postavil zoči-voči tomu všivavému hajzlovi jej manželovi. V nádrži mi nič nezostalo, už ani nenávisť, čo by ma poháňala. „Vráti sa a bude ešte horší.“

„Joey...“

„Mami, zabije ťa,“ zatlačil som na ňu. „Nedochádza ti to? Ne počuješ? V tomto dome ťa čaká smrť. Keď od neho neodídeš, zomrieš tu. Cítim to v kostiach...“ Hlas sa mi zlomil. Pridusil som ston, nemienil som tu fňukať. „To sa fakt nemáš rada? To ma fakt nemáš rada?“

„Pravdaže hej,“ potichu zavzlykala. Načiahla sa ponad stôl a položila mi dlaň na doráňané hánky. „Svoje deti nesmierne milujem.“

Milujem svoje deti, nijaké *Joey*, milujem ťa.

Typické.

Mohla sa domnievať, že miluje všetky svoje deti, no určite nemilovala alebo nebola schopná milovať mňa. Darren bol jej prvorodený miláčik, Ollie zase roztomilé oddané bábätko, Tadhg bol jej neposlušný loptoš a Shannon jediná dcéra.

Zostal som už iba ja.

Náhradník.

Žmurkaním som rozháňal slzy z očí a díval sa na jej drobnú dlaň, ako sa ma pokúša utešiť prostredníctvom minimálneho dotyku. „Prečo?“

„Čo prečo?“

Prečo ma nemiluješ?

Naklonil som hlavu nabok, kývol na obrúčku na jej ľavej ruke a len sa spýtal: „Prečo to stále nosíš?“

Prudko stiahla ruku a pritúlila si ju k hrudi. Pošepky vyslovila: „Pretože sa to odo mňa očakáva.“

Ledva som sa ovládol. Zamračil som sa na ňu. „A od neho sa zase očakáva, že z teba nevymláti dušu. Alebo ste si to neprisahali, keď ste sa brali?“

„Joey, prestaň.“

„A s čím?“ vysmial som sa jej. „Nemám ti hovoriť pravdu?“

„Na hádky teraz nemám silu.“

„A ja zas nemám silu, aby som po vás upratoval ďalší bordel,“ zasipel som. „Držíš nás tu, v tomto skurvenom dome bolesti. Je to tvoja voľba a ty si každý jeden raz vyberáš jeho. Darren spravil dobre, že odtiaľto vypadol, kurva.“

Mykla sa, akoby som jej jednu vlepil. Potom sa pomaly postavila od stola a vyzerala tak, akoby sa mala každú sekundu zosypať.

Cítil som, ako proti svojej vôli vstávam a nohy sa hýbu smerom k nej. „Počkaj,“ ozval som sa a nežne ju objal okolo chrbta. „Pomôžem ti hore schodmi...“

„Nerob!“ Striasla ma zo seba, akoby ju môj dotyk popálil, a niekoľko ráz sa rozochvene nadýchla. „Prosím, n-nerob.“

Rozpačito som tam stál so zdvihnutými dlaňami a nemal poňatia, došľaka, čo také som urobil, aby moja vlastná matka musela hentak reagovať.

„Mami,“ zmierlivo som sa jej prihovoral najnežnejším tónom, na aký som sa zmohol. „To som predsa ja, Joey. Ja ti neublížim. To predsa vieš.“

„Dobre viem, kto si,“ zašepkala rozochvene.

„Čo tým chceš povedať?“ Dlaňou som si prebehol po vlasoch a celé telo sa mi roztriaslo od zasraného pocitu zúfalstva a odporu. „Pozri,“ pokračoval som v snahe upokojiť ju, „viem, že mám ďaleko od diplomata, akým bol Darren, okej? Viem, že s ním si sa mohla o takých veciach baviť a mrzí ma, že som spomenul jeho odchod, no ja...“

„Prestaň,“ vyhabkala a neskrývala slzy, čo sa jej valili po lícach. „Nehovor o Darrenovi. Vôbec sa s ním nemôžeš porovnávať!“

„Pretože som stále tu?“ zasipel som a pocítil, ako zúfalstvo strieda odpor. „Mimoriadna správa: tvoj milovaný Darren je fuč, doriti. Svätec vzal nohy na plecia. Opustil nás. Mami, ale ja som stále tu. Som tu, došľaka.“

„Viem, že si tu,“ vykrikla. „Vrieskaš, rozkazuješ a určuješ pravidlá presne ako...“ Odmlčala sa a pokrútila hlavou. „To je jedno.“

„Ako čo?“ rozpačito som na ňu zatlačil a sledoval, ako pomaly prešla k dverám. „Mami, som ako čo?“

„Na tom nezáleží.“

„Ale hej. Dopovedz, čo si mala na mysli. Mami, som ako čo?“ Triasol som sa na celom tele, keď som vyhabkal: „Ako on? To si chcela povedať? Pripomínam ti ho?“

Prosím, povedz, že nie.

Prosím, povedz, že nie.

Prosím, povedz, že nie.

„Áno,“ potvrdila a bolestne zvrátila tvár. „Pripomínaš mi tvojho otca.“ Zachvela sa a zatvorila oči, keď sa jej po líci skotúľala slza. „Viem, že ty za to nemôžeš. Dobre to viem, no skrátka mi ho hrozne pripomínaš. Každým dňom čoraz viac.“

„V akom zmysle?“ vypadlo zo mňa. Hrudník sa mi prudko dvíhal. „Vzhľadom? Pretože keď ide o podobu, za tú vážne nemôžem. Neovplyvním, ako vyzerám, no inak s tým človekom nemám nič spoločné.“

„Ale máš,“ dodala, prv než odišla z kuchyne. „Úplne všetko.“

Tými slovami ma matka dorážala hlbšie a horšie, ako mi kedy ublížil foter.

Ako mi kedy mohol ublížiť.

A práve vtedy, v tej konkrétnej chvíli som to pocítil až v kostiach. Bol to pre mňa začiatok konca. Vypínač, ktorý som sa posledné roky zúfalo snažil neskrútiť, sa nakoniec vypol. A ja som nič necítil.

Roztrasenú ruku som vopchal do vrečka teplákov a vybral z neho mobil. Vyťukal som známe číslo, ktorému som sa snažil vyhýbať, stlačil zelené tlačidlo a priložil si mobil k uchu.

Zdvihol po treťom zvonení. „Ale, ale, ale, hádam mi nevolá môj malý obľúbenec.“

„Nie som malý,“ odsekol som a hrudník sa mi dvíhal. „Niečo potrebujem.“

Z druhého konca linky sa ozval Shanov chechot. „Myslel som si, že teraz sekáš dobrotu, chlapčisko. Nevravel si mi to naposledy?“

Zatvoril som oči, hrabol si do vlasov a odľúkol si. „No, hej. Zmena plánu.“

„O pol hodku ma čakaj na trávniku v Casement Avenue.“

Od úľavy som sa prehol. „Budem tam.“

„A borec?“ dodal varovne. „Už žiadne pozornosti podniku.“